

EVANGELISCHE KERK TE FLORENCE.

FRANCESCO EN ROSA MADIAL.

De namen van Francesco en Rosa Madiaï zijn bij sommigen van onze lezers bekend; die ze hoorende zich terstond herinneren de belangstelling, welke bijna twintig jaren geleden het bericht van de vervolging in Toskane en de gevangenzetting van velen om het lezen van Gods Woord, onder de protestanten verwekte.

Onder de lijdens ter wille der waarheid waren Francesco en Rosa Madiaï, die nu de hemelsche rust zijn ingegaan. Uit de „Ecco della Verità” nemen wij verkort het volgende beknopte levensbericht van hen over.

Rosa Madiaï is geboren te Rome den 4^{den} Maart 1796. Haar eigen naam was Pulini. In hare jeugd woonde zij als kamenier in Engeland. Wie haar kende, beminde en achtte haar om hare welgemanierheid, opregtheid en vlijt. Geboren en opgevoed in de roomsche kerk hield zij, hoewel in protestantsche familiën levende, met ijver en trouw aan hare kerk vast. Hare bekeering was blijkbaar Gods werk in haar hart door den Heiligen Geest, die haar in den geest haars gemoeds vernieuwde.

Onderwijl God aldus het hart van Rosa Pulini bewerkte, gevoelde Francesco Madiaï, die nabij Florence geboren was, zijn vertrouwen in het pausdom geweldig geschokt door eene bestraffing van zijn biechtvader, welke, hoorende dat hij op raad van zijn dokter vleesch in de vasten gegeten had, hem zeide dat hij om die zonde voor eeuwig verdoemd was. Kort daarop vertrok hij naar Amerika om een broeder te bezoeken; daar leerde hij een weinig engelsch en ging met zijne broedersvrouw naar eene protestantsche kerk. Toch was hij toen nog niet ten volle door het Evangelie verlicht.

Te Florence teruggekomen trad hij in dienst als kourier bij eene engelsche familie, bij welke Rosa Pulini in betrekking was. Hij verzocht haar hem den bijbel in het engelsch voor te lezen, en het in het italiaansch te verklaren, daar hij eerstgenoemde taal niet genoeg magtig was. Zóó werden zij allens meer en meer verlicht; en zóó elkander leerende kennen en liefhebben, traden zij in den echt. Nadat zij hunne dienst verlaten hadden, betrokken zij een huis, waarvan zij vertrekken verhuurden aan engelsche familiën die te Florence kwamen. Zij leefden zeer gelukkig; en biddende in de Schrift lezende, wisselen zij op in de genade en wandelden waardiglijk hunne christelijke belijdenis.

In 1833 begon er eene godsdienstige beweging in Florence, toen een edele Florentijner voor de eerste maal een bijbel in handen kreeg. In 1846 werd een schoenmaker lezende gevonden in den bijbel, dien een

DE CHRISTELIJKE FAMILIEKING, VI.

reiziger hem tien jaren te voren gegeven had. Van dien tijd af groeide het aantal geloovigen aan, en in het begin van 1848 klom het tot veertig. Van het korte tijdvak van vrijheid dat men toen genoot, werd vlijtig gebruik gemaakt om de Schriften te verspreiden; maar daar volgde spoedig eene staatkundige reactie op. Signor Geymonat, die toen te Florence kwam, werd gearresteerd omdat hij eenige Italianen uit den bijbel had voorgelezen, en deswege gevangen gezet; vervolgens uit Toskane verdreven. Dezelfde bejegening overkwam signor Malan, graaf Guicciardini en vele anderen. Weinige maanden later werden Francesco en Rosa Madiaï in de gevangenis geworpen, en in 1852 bij regterlijk vonnis veroordeeld, Rosa tot 42 maanden confinement in de gevangenis te Lucca en Francesco tot 56 maanden dwangarbeid in de gevangenis te Volterra. Zij verdroegen de verdrukking met Gods hulp, terwijl zij niet ophielden hun Heer te belijden voor de overheid, voor den aartsbisschop van Florence en voor allen die hen in hunne gevangenis zochten over te halen om hun geloof af te zweren.

Hun lijden en de belangstelling die zij bij de protestanten van alle landen vonden was groot. Door tusschenkomst en de bemoeijingen van de Evangelische Alliantie werden zij eindelijk ontslagen, en door zooveel lijden gefolterd en afgemat, maar altijd vast in het geloof, namen zij de wijk naar Nizza. Toen de godsdienstvrijheid in Toskane hersteld was keerden zij naar Florence terug, alwaar zij nu een bijbeldepôt van het britsch en buitenlandsch bijbelgenootschap openden. Het duurde echter niet lang of daar openbaarden zich bij Francesco verschijnselen van de ziekte die hem ten grave sleepte. Rosa bragt hem naar Zwitserland; maar hij werd niet beter en God riep hem tot zijne ruste.

Rosa keerde daarop naar Florence terug, alwaar zij vervolgens een stil, maar in christelijke liefde werkdadig leven leidde. Eindelijk werd ook zij door eene zware ziekte aangetast; eigenlijk was sedert hare inkerking hare gezondheid nooit goed geweest. Zij herstelde in zekeren zin van hare hevige krankte, in antwoord op het voor haar aanhoudend gedane gebed; maar werd spoedig weer ziek, totdat zij op den 24sten Maart 1871 omringd van biddende vrienden, en vertroost door het gedurig lezen van Gods Woord, kalm en in vollen vrede in haren Zaligmaker ontsliep. Zij had den ouderdom van 75 jaren bereikt, en was gedurende de laatste 25 jaren daarvan een levend getuige van den Heere Jezus geweest.

T. M. L.